

Marija, učiteljica vjere

(Lk 1,26-38)

U vremenu došašća mladi u našoj župi imaju lijep običaj: jedan drugome ostavljaju poticajne poruke, kratke, ali duboke misli, često iz Evanđelja ili iz pera nekog sveca. Obvezuju se da će moliti za tu osobu i na njezine nakane. Tako je i mene prije nekoliko dana dočekala vrlo poticajna poruka. U svom sam "adventskom poštanskom sandučiću" naišao na malu epruveticu, onakvu kakvu koriste u laboratorijima. Na njoj je bio zapisan evanđeoski citat "Mt 17,20", a u njoj su se nalazili papirić s porukom: *Ovoliko je dovoljno, ne zaboravi!* te nekoliko sitnih zrnaca gorušice. Odmah me oduševila originalnost ideje te osobe, inače mlade znanstvenice.

Vjera na prvi pogled izgleda neznatna, nesposobna, nekorisna, neučinkovita, poput gorušičina zrna iz tog poznatog Isusova govora, ali iz te se vjere događaju velika djela, divni plodovi po kojima se Svevišnji proslavlja. I najmanji čin iskrene vjere i odvažnog predanja volji Božjoj može od čovjeka učiniti velikana vjere i ljubavi. Pogledajmo danas Mariju, dopustimo da nas ovaj evanđeoski odlomak povede u malu školu vjere.

Prije svega, nismo sami sebi donijeli vjeru ni poziv na nasljedovanje Boga već je to učinio netko drugi. Anđeo Božji dolazi k Mariji i donosi joj radosnu vijest. Poruka je vrlo važna: vjera je od Boga, ona nam dolazi s nebesa, nju nam uvijek donosi netko drugi. Uvijek je potreban netko drugi da nam donese vijest da Bog računa na nas. Naša je Gospa imala jedinstvenu povlasticu da joj taj poziv donese ni manje ni više nego arkandeo Gabrijel. Nama vjeru najčešće donose drugi anđeli-poslanici, jer anđeo znači *poslanik*, obični ljudi roditelji, prijatelji, vjerovjesnici ili vjeroučitelji. Različiti su načini, ali princip je uvijek isti. Ono najvažnije što imam u životu, a to je katolička vjera, nisam si sam omogućio niti „sredio“ već mi je besplatno darovano.

Pogledajmo kako Gospa uzvraća nebeskom glasniku na njegov čuveni pozdrav: *Zdravo, milosti puna! Gospodin s tobom!*

Ovako nam prenosi sveti Luka:

„Na tu se riječ ona smete i stade razmišljati“

(Lk,1,29). Marija je izvan sebe. Pa kako i ne bi bila nakon što ju je u kući posjetio Gabriel, jedan od najvažnijih anđela?! Ovdje je riječ o činjenici da Božje poruke u našem životu pobuđuju naš revolt, zbunjenost pa i pozitivan strah. No to je dobro, to je dio naše reakcije na Božju riječ. Ona nas zbunjuje jer nas poziva na drugačije vrijednosti. No ono što je Gospa učinila, a što mi mnogo puta ne činimo: ona

"stade razmišljati"

. Gospa je Majka mudrosti jer ona razmišlja i u srcu prebire Božju riječ. Vjera traži angažman onih najdubljih ljudskih sposobnosti, a to je intelektualno prosuđivanje. Nije riječ o nekom njezinu racionalizmu ili intelektualizmu već o njezinoj spremnosti i otvorenosti da se u potpunosti zainteresira za Boga.

Nakon toga sveti Gabriel kliče: *Ne boj se, Marijo! Ta našla si milost u Boga!* Gospa je zamišljena i pita se što i kako, a Bog joj poručuje:

Ne boj se!

Čega se imamo bojati kada je Bog s nama, kada on želi biti

Emanuel – s nama Bog

?! Ipak, normalno je da nas Božja riječ i njegov poziv plaše. Naučili smo se na drugačije, uzdamo se u svoje riječi, riječi i djela ovoga svijeta i kada nam netko kaže da to nije sve u životu i da su to lažne sigurnosti i utočišta - onda smo u strahu jer drugo ne poznajemo. Zato nam Bog kaže:

Ne boj se, dijete moje. Ja sam pravi Bog, moja obećanja nisu prazna.

Gospodin nam obećava svoju prisutnost u opasnostima i iskušenjima.

Otvorimo se stoga tom pozivu i napustimo maske i zaštitne ogrtače koje smo sami navukli na sebe ili su nas drugi u njih obukli. Sveta je Marija velika upravo po tomu što je dopustila da je Gospodin oslobodi straha, što se predala Božjem planu za svoj život. Marija je u nesigurnosti *ka ko će to biti kada muža ne poznajem*

, ali klikće od radosti:

Evo službenice, tu sam, Bože, neka mi bude po tvojoj riječi, ja te želim, Bože, želim tvoj plan za svoj život!

Koji je bio rezultat toga Gospina predanja?

„Veliča duša moja Gospodina, klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju, što pogleda na neznatnost službenice svoje: odsad će me, evo svi naraštaji zvati blaženom. Jer velika mi djela učini Svesilni, sveto je ime njegovo“

(Lk 1,46-48).

Imala je pravo ona djevojka kada mi je poruci napisala: *Ovoliko je dovoljno, ne zaboravi.* Dovoljan je malen čin vjere i predanja Bogu da On sa mnom učini velike stvari. I tobom, također.

vlč. Borna Puškarić 18.12.2011.